

*Paramahansa
Yogananda*

Ragaerme

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

RAGAERNE

Paramahansa Yogananda

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

Ragaerne

Af Paramahansa Yogananda
Fra *En yogis selvbiografi*

(Redigeret af Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

Grundstenene i hindu musik er *ragas* eller faste melodiskalaer. De 6 *grund-ragas* forgrener sig i 126 afledte *raginis* (hustruer) og *putras* (sønner). Hver *raga* har minimum 5 toner: Den ledende tone (*vadi* eller konge), en sekundær tone (*samavadi* eller første minister), hjælpetoner (*anuvadi*, medhjælpere), og en dissonerende tone (*vivadi*, fjenden).

Hver af de 6 grund-ragas korresponderer naturligt med et bestemt tidspunkt af døgnet og en bestemt årstid – og med en herskende guddom, der tilfører en bestemt kraft. Derfor høres *Hindole Raga* kun ved daggry om foråret for at skabe den universelle kærligheds stemning. *Deepaka Raga* spilles på sommeraftener for at vække medfølelse. *Megha Raga* spilles i middagsstunden i regntiden for at opvække mod. *Bhairava Raga* spilles om morgenen i august, september og oktober for at opnå ro. *Sri Raga* er forbeholdt efterårstusmørket, for at opnå ren kærlighed. Og *Malkounsa Raga* høres ved midnat om vinteren for at vække tapperhed.

De gamle rishier opdagede disse love om naturens lydforbindelse til mennesket. Mennesket kan opnå kontrol over alle naturlige manifestationer ved brug af bestemte *mantraer* eller mantriske sange, fordi naturen er en manifestation af *Aum* – den oprindelige lyd eller det oprindelige vibratoriske ord.

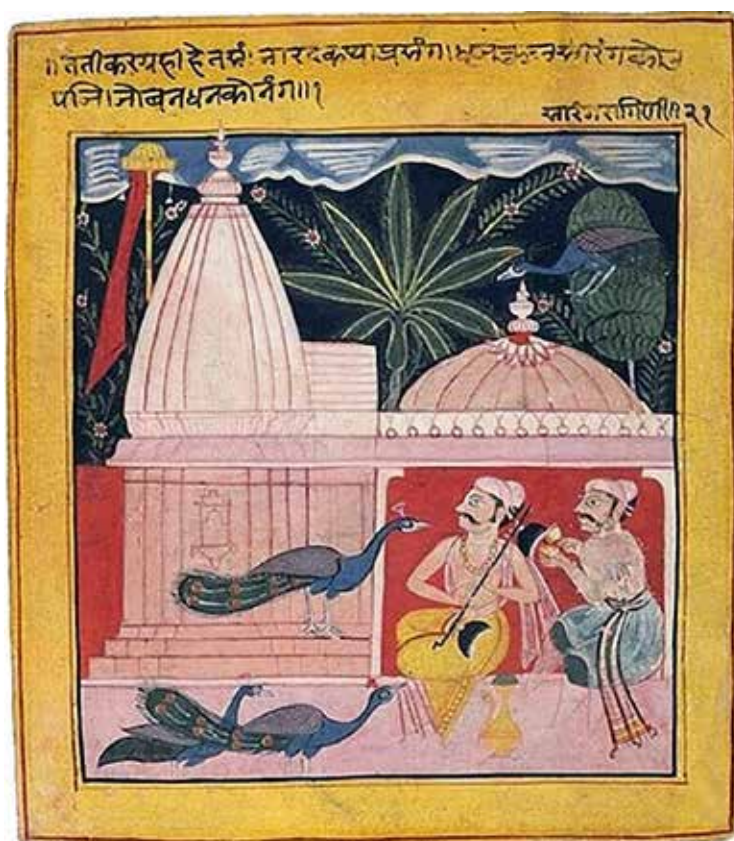
Alle folkeslags traditionsforskning indeholder henvisninger til besværgelser, der giver magt over naturen. Man ved, at amerikanske indianere har udviklet et lydritual for regn og vind. Den store hindu musiker Tan Sen var i stand til at slukke ild ved

kraften af sin sang. Den californiske naturforsker Charles Kellogg demonstrerede i 1926 for en gruppe af New Yorks brandmænd virkningen af tonevibration rettet mod ild. "Da han førte en slags forstørret violinbue hurtigt hen over en aluminiumsstemmegaffel, frembragte han en skrigende lyd, der lignede intens radiostøj. Øjeblikkeligt skrumpede en ca. 60 cm høj gul gasflamme inde i et hult glasrør ind til ca. 15 cm og blev til en spruttende blå flamme. Endnu et forsøg med buen – endnu et "vibrationskrig" – og flammen slukkedes."

Akhbar den Store

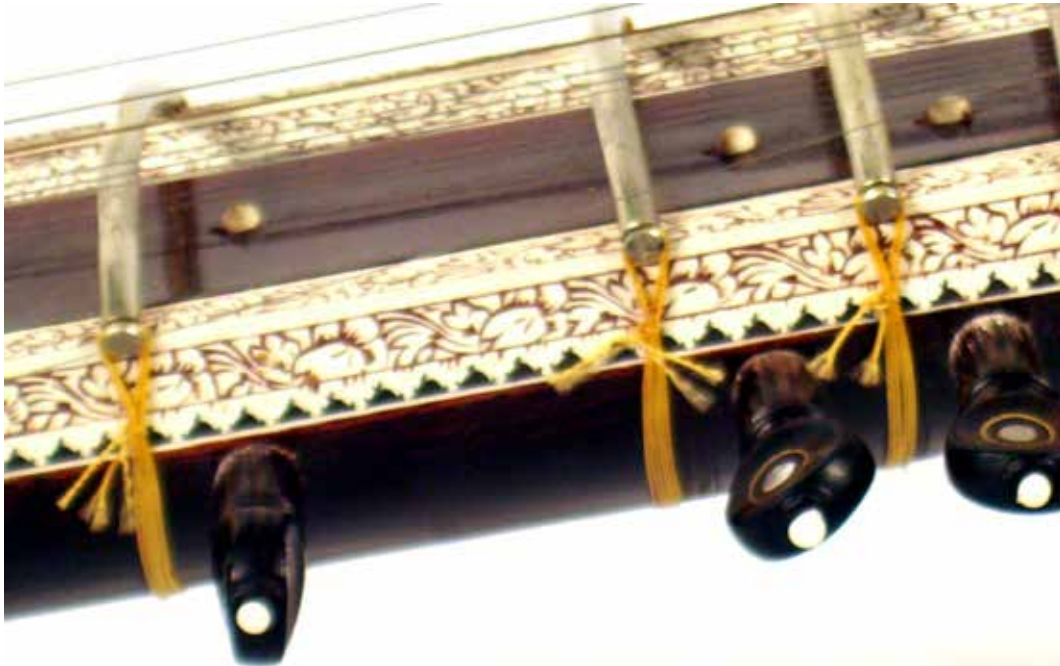
Historiske dokumenter fortæller om de usædvanlige evner, Miyan Tan Sen besad. Han var hofmusiker for Akhbar den Store i det sekstende århundrede. Da kejseren bad ham om at synge en natte-raga, mens Solen stod højt på himlen, intonerede Tan Sen et *mantra*, som øjeblikkelig bevirkede, at hele paladset og dets omgivelser blev indhyllet i mørke.

Indisk musik deler oktaven i 22 *srutis* eller kvarttoner. Disse mikrotonale intervaller muliggør fine musikalske nuancer, som ikke kan opnås i den vestlige kromatiske skala på 12 halvtoner. Hver af de 7 grundtoner i oktaven associeres i hindu mytologien med en farve og med en fugls eller et dyrs naturlige skrig – "Do" med grønt og påfuglen – "Re" med rødt og lærken – "Mi" med gyldent og geden – "Fa" med hvidgult og hejren – "Sol" med sort og nattergalen – "La" med gult og hesten – og "Bi" med en kombination af alle farver og elefanten.

Der anvendes kun 3 skalaer i vesterlandsk musik, hvorimod indisk musik består af 72 *thatas* eller skalaer. Musikeren har mulighed for at skabe endeløse improvisationer omkring det fastsatte traditionelle tema eller *raga*. Musikeren koncentrerer sig om hovedtemaets følelse eller stemning og broderer så videre på det inden for sin egen originalitets rækkevidde. Hindu musikeren læser ikke nedskrevne noder. Hver gang musikeren spiller, får *ragaens* nøgne skelet en ny klædedragt, for ofte begrænser musikeren sig til en enkelt tonerække og ved gentagelse understreges alle dens fine mikrotonale og rytmiske variationer.

Blandt vestlige komponister havde Bach forståelsen af charmen og magten ved lyd, der gentages med fine variationer på hundrede komplicerede måder.

Sanskrit litteraturen beskriver 120 *talas* eller tempi. Den traditionelle grundlægger af hindu musik – Bharata – siges at have isoleret 32 slags *tala* i en lærkesang. Oprindelsen til *tala* eller rytme findes i menneskets bevægelser – gangens dobbelte takt og åndedrættets tredobbelte takt under søvn, hvor indåndingen er dobbelt så lang som udåndingen.

Indien har længe anerkendt menneskets stemme som det mest fuldkomne lydinstrument. Hindumusik begrænser sig derfor overvejende til stemmens rækkevidde på 3 oktaver. Af samme grund foretrakkes melodi (forholdet mellem toner, der følger efter hinanden) frem for harmoni (forholdet mellem samtidige toner).

Hindu musik er en subjektiv, åndelig og individualistisk kunstart, som ikke stræber efter symfonisk velklang, men efter personlig harmoni med Logos.

Alle Indiens berømte sange er komponerede af tilbedere af det guddommelige. Sanskrit ordet for "musiker" er *bhagavathar* – "den, der synger Guds pris".

Sankirtans eller musikalske sammenkomster er en effektiv form for yoga eller åndelig disciplin, som kræver intens koncentration og absorption i grundtanken og -lyden. Fordi mennesket selv er en manifestation af det skabende ord, har lyd en stærk og øjeblikkelig virkning på det. Den store religiøse musik i Øst og Vest giver mennesket glæde, fordi den skaber en forbigående vibratorisk vækkelse af et af menneskets esoteriske rygradscentre. I disse salige øjeblikke vækkes et dunkelt minde i mennesket om dets egen guddommelige oprindelse.

Vestlige bibelfortolkere har ikke forstået, at Johannes Åbenbaring indeholder en symbolsk fremstilling af en yogavidenskab, som Jesus lærte Johannes og andre af sine nærmeste disciple. Johannes omtaler (Åbenbaring 1.20) "de syv stjerners hemmelighed" og "de syv menigheder". Disse symboler refererer til de syv lotusblomster af lys, der beskrives i yoga afhandlinger som de syv "falddøre i den cerebrospinale akse"¹. Gennem disse guddommeligt udformede udgange" undslipper yogien ved videnskabelig meditation fra legemets fængsel og antager sin sande identitet som ånd.

---

¹ Esoterisk anatomien indbefatter en astral hjerne eller lysets tusindbladede lotus og seks vakte centre i sushumna eller den astrale cerebrospinale akse.

Det syvende centrum – "den tusindbladede lotus i hjernen – er den uendelige bevidstheds trone og i den guddommelige oplysnings tilstand siges yogien at skue Brahma eller Skaberen som Padmaja – "den eneste ene, født af lotussen".

"Lotusstillingen" kaldes således, fordi yogien i denne traditionelle stilling ser de mangefarvede lotusblomster (*padmas*) i de cerebrospinale centre, hvor lotusen består af et forskelligt antal kronblade eller stråler, der består af *prana* (livskraft). Disse *padmas* betegnes også som *chakraer*.

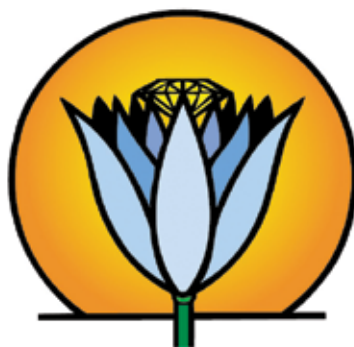
Lotusstillingen (*padmasana*) holder rygsøjlen ret og sikrer kroppen mod at falde bagover eller forover under trancetilstanden (*sabikal samadhi*). Derfor er den yogiens foretrukne meditationsstilling. *Padmasana* kan imidlertid stille begynderen over for visse vanskeligheder, og må ikke forsøges uden vejledning af en *hatha yoga* lærer.

Paramahansa Yogananda spiller på esraj.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk